3 Sept. 1992

Diamanten echtpaar uit Oosternijkerk wil nooit weer verhuizen

Tjalling en Anna Pastoor delen 60 jaar lief en leed

OOSTERNIJKERK - Aan de Nijbuorren in Oosternijkerk was het dinsdag feest, omdat het precies 60 jaar geleden is dat de 82-jarige Tjalling Pastoor in het huwelijk trad met de twee jaar jongere Anna Pastoor-Aris. Het uit Amsterdam afkomstige paar had aanvankelijk de bedoeling er op hun trouwdag stilletjes tussen uit te knijpen, maar dat pakte anders uit.

's Morgens brachten burgemeester Haye Sybesma en zijn echtgenote namens de gemeente Dongeradeel persoonlijk hun felicitaties over. Ook arriveerden in huize Pastoor brieven van het koninklijk huis en commissaris Hans Wiegel, die eveneens hun gelukwensen overbrachten. Bovendien lieten de buurtbewoners zich niet onbetuigd en schonken het diamanten bruidspaar onder andere een fraai bord van tin met inscriptie.

Kortom, de Pastoor's stonden in het middelpunt van de belangstelling. Tja, per slot van rekening is het ook niet niks om zes decennia lief en leed met elkaar te delen.

Het echtpaar Tjalling en Anna Pastoor uit Oosternijkerk vierde dinsdag hun 60-jarig huwelijk: ''De jaren vliegen voorbij, zolang je maar niet op je achterste blijft zitten''.

We schrijven 1926, toen Tjalling en zijn buurmeisje Anna elkaar stiekem ontmoeten. ''We woonden beide in de Wagenaarstraat in Amsterdam. Ik zei tegen mijn ouders, dat ik met een vriendinnetje naar de kerk ging, terwijl onze familie nooit een dienst bezocht. Maar het was voor mij een excuus om Tjalling te ontmoeten'', vertelt mevrouw Pastoor.

Uiteindelijk kwam haar vader (''Wat moet je nu alweer naar de kerk, wie preekt er dan?'') er achter en duurde het ongeveer twee jaar voordat ze elkaar legaal konden ontmoeten. Moeder Aris wilde wel dat haar dochter met een rijke man zou trouwen. ''Ze was eens bij een waarzegster geweest en die voorspelde dat ik een man zou ontmoeten met koperen knopen en afkomstig van over een groot water'', zegt de Amsterdamse.
''Nou, dat van die knopen klopt nog wel'', vindt haar man, die onder andere als tramconducteur in Amsterdam in uniform heeft gelopen, ''maar dat grote water? Nou ja, de familie van moeder's kant (''oerbeppe en -pake Huisman'') komt uit Sneek, dus aan de andere kant van het Zuidersopje''.

Lekke band

Anders dan het huwelijk zelf, verliep de trouwerij van de Pastoor's op 1 september 1932 minder geslaagd.
''Bij het instappen knalde ik keihard met mijn hoofd tegen de auto. Toen we goed en wel naar het stadhuis reden, kregen we tot overmaat van ramp midden in de Halsstraat ook nog een lekke band en moesten we overstappen in een andere auto'',

Vervolg van de voorpagina

Echtpaar Pastoor 60 jaar getrouwd

3 sept. 1992

herinnert mevrouw Pastoor, die vroeger als kostuumnaaister in een atelier werkte en tegenwoordig handwerken nog steeds als haar grootste hobby beschouwd.

In de tijd dat hun huwelijksbootje het ruime sop koos, kon menigeen de eindjes maar moeilijk aan elkaar knopen. ''Als enigst kind was ik toch wel wat verwend geweest thuis. Toen we trouwden moest ik zelf eten koken. Daar was ik toen nog niet zo bedreven in, met het gevolg dat aardappelen en vlees meer dan eens aanbrandden. Toen ik voorstelde een dienstmeisje te nemen, kreeg mijn man haast een flauwte, want zo hoog waren de lonen toen niet. Ik had aanvankelijk weinig benul van geld, het eerste huishoudgeld dat ik kreeg was na een paar dagen al op'', lacht Anna Pastoor.

Met het verkopen van kranten heeft ze wel degelijk ontdekt hoe geldzaken in elkaar steken. ''Ik bracht kranten rond en eens in de week moesten ze met mij de kosten van 45 cent afrekenen. De tekorten moest ik zelf bijpassen. Nou, dan wil ze wel achter de broek zitten'', zegt de 80-jarige vrouw.
Mevrouw Pastoor spoorde haar 'wanbetalers' op de Dappermarkt op. ''Ik tikte ze dan op hun jasje, want als ze het daar konden spenderen, dan zouden ze mij ook wel kunnen betalen. En het werkte....'', aldus de gezellig babbelende mevrouw Pastoor-Aris.

Haar man heeft tot 1972 bij het gemeentelijk vervoersbedrijf gewerkt. Naast zijn werk als conducteur, heeft hij lang de technische inspectie van de bovenleidingen van het tramnet verzorgd. Toen in de oorlog de door de Duitsers gevorderde trams naar Hamburg moesten worden gebracht, dook hij samen met een collega onder in zijn eigen woning en was hij actief in de ondergrondse.

Verhuizen

De Amsterdamse bekent dat schoonmaken niet bepaald haar grootste hobby is. Maar haar oplossing voor dat 'probleem' is bijzonder vindingrijk: gewoon verhuizen. ''Als de grote schoonmaak voor de deur stond, liep ik zo hier en daar wat straten in op zoek naar een woning met zijn bordje in het raam van 'te huur'. Voordeel was dat je er de eerste veertien dagen gratis kon wonen en het huis bovendien van een nieuw behangetje werd voorzien''.
''We zijn daar wel veertien keer verhuist, waarvan één keer verplicht. Dat was toen zij per ongeluk een aquarium van een paar honderd liter lek stootte, waardoor de onderliggende kaaswinkel schade opliep en de huurbaas ons op straat zette. Ik zwom door de kamer om m'n tropische visjes weer te vangen'', laat de kleurrijk vertellende Ajax-supporter Pastoor weten.
Vanuit Amsterdam waar de familie Pastoor 45 jaar woonde, vertrok het paar naar Lelystad. Na een verblijf daar van 17 jaar en twee inbraken, verhuisde het echtpaar alsmede hun dochter Tineke naar Friesland. Het diamanten paar heeft ook nog een zoon, de 59jarige Wim, die in Zaandam woont.
De nu 47-jarige Tineke vertelt dat zij heel veel woningbouwverenigingen in het land had aangeschreven. Toen ze voor het eerst in Oosternijkerk kwamen, wisten ze het: hier willen we wonen. Met een grote moestuin naast de deur toch wel even wat anders dan drie hoog achter. Mevrouw Pastoor, die van de Friese taal niet veel kan verstaan, zegt dat ze het hier allemaal uitstekend naar hun zin hebben: ''Verhuizen, vergeet het maar, we gaan hier nooit meer weg''